

ции, които за другата група са очевидни, макар и невинаги в най-същностните им параметри на инвенционалност.

Тази „греховна слабост“, която е детерминирана от поддаването на изкушенията, които външно формалната, видимата страна на нещата провокира, е релефно очертана и възпроизведена в отговорите и на въпроса дали изобщо всички цигани си приличат. Особено в случая е, че фиксацията на подобен въпрос спрямо сходството или различието на другите етноси намира много по-дозирани и по-дисперсни (като процентно съотношение) отговори на респондентите. Докато по отношение на циганите отново има явен консенсус – от изследваните българи 90,1 процента, а от турците 81,6 процента смятат, че, общо взето, всички цигани си приличат⁸, че носят валидизирани за цялата общност характерологични черти в персоналната си битност и душевност, в социалния и етнокултурния си профил и изява.

Предразсъдъчните доминанти към ромите особено ярко проличават и в следните проблемни територии⁹:

Твърдения	Българи	Турци
Преобладаваща част от циганите са склонни към криминални престъпления	90,3	86,9
Циганите трябва да живеят отделно и да не се смесват с нас	72,2	59,7
Ако циганите живеят лошо, то е, защото по природа са лениви, неуки и без самоконтрол	85,2	74,6
Държавата харчи прекалено много пари за образованието на циганите, които не са способни да усвоят каквото и да е	64,1	57,7

Фиксираните отговори на представителите на другите етнически общности категорично потвърждават предразсъдъчното възприемане и оценяване на ромите, които явно или дискретно налагат дистанциране на „другите“ от тях. Като естествен и самозащитен контрапункт в циганската жизнена позиция е напълно нормално и формулирането на още по-голяма амбивалентност между изконните